

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกปัจจุบันได้ก้าวเข้าสู่ยุคที่เรียกว่า ยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) อย่างรวดเร็ว ซึ่งถือเป็นยุคของโลกแคบ เป็นยุคของเทคโนโลยีสารสนเทศ (Technology Information) หรือยุคของข้อมูลข่าวสาร ที่ไม่ว่าใครจะทำอะไร ที่ไหน ก็สามารถรับรู้กันได้ทั่วโลกอย่างรวดเร็ว ด้วยอิทธิพลของความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการด้านการสื่อสาร โทรคมนาคม และเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีเครือข่ายโยงใยไปทั่วโลก เช่น ทางด่วนข่าวสารข้อมูล (Information Superhighway) รวมทั้งระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่เรียกกันว่า "อินเทอร์เน็ต" (INTERNET) ทำให้สังคมเป็นสังคมแห่งข่าวสารข้อมูล โลกถูกหลอมเป็นหนึ่งเดียวไร้ซึ่งพรมแดน เปรี๊ยะบประหนึ่งเป็นหมู่บ้านโลก (Global Villages) ขณะเดียวกันก็จรรวมทุกด้าน ไม่ว่า เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง การศึกษา สิ่งแวดล้อม ถูกเชื่อมโยงให้เข้าถึงซึ่งกันและกัน (สำนักงานกฤษฎีกา, 2540) ประเทศต่าง ๆ ในโลกติดต่อกันมากขึ้น เพื่อประโยชน์ทางด้านต่างๆ ดังกล่าว แต่ในความเป็นจริงประเทศต่าง ๆ ในโลกต่างก็มีวัฒนธรรมที่แตกต่างกันออกไปรวมถึงการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารก็แตกต่างกันออกไปเช่นกัน ฉะนั้นในการติดต่อสื่อสารระหว่างชนชาติจึงจำเป็นต้องมีภาษาที่สามารถ เข้าใจได้ตรงกัน

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีผู้ไว้วางใจอย่างกว้างขวาง เป็นภาษาสากลที่ใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อระหว่างชนชาติต่างๆ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่ควรจะได้เรียนรู้เป็นภาษาแรก เพราะทำให้เราสามารถติดต่อกับชนชาติต่างๆ ได้ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อส่วนตัว การเจรจาทางการทูต การเมือง การค้าขายและการท่องเที่ยว จึงน่าจะควรได้เข้าสู่ประเทศอย่างมหาศาล เพิ่มมากขึ้นทุกๆ ปี (ดวงเดือน แสงชัย, 2533) หลายๆ ประเทศจึงให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

John Naisbitt (อ้างถึงใน ประพาศน์ พุทธิประชา, 2539) นักวิเคราะห์แนวโน้ม ผู้มีชื่อเสียง ได้เขียนไว้ในหนังสือ Global Paradox ของเขาว่า ทุกวันนี้ชาวโลกมากกว่าหนึ่งพันล้านคน ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ เป็นภาษาที่สองและเป็นภาษาต่างประเทศ 60 เปอร์เซนต์ของรายการวิทยุเป็นภาษาอังกฤษ 70 เปอร์เซนต์ของจอ หมายทั่วโลกจำหน้าซองเป็นภาษาอังกฤษ

85 เปอร์เซนต์ของการใช้โทรศัพท์ระหว่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ 80 เปอร์เซนต์ของข้อมูลในคอมพิวเตอร์หลายร้อยล้านเครื่องทั่วโลกเป็นภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเป็นภาษายุทธศาสตร์ของตลาดโลก และจากผลการสำรวจ "โฉมหน้าใหม่ของการศึกษาไทยควรเป็นอย่างไร" ในโครงการ "การศึกษาไทยในยุคโลกาภิวัตน์:สู่ความก้าวหน้าและความมั่นคงของชาติในศตวรรษหน้า" โดยสวนดุสิตโพล มีอยู่ข้อหนึ่งที่คนไทยเห็นว่า เด็กไทยควรใช้ภาษาอังกฤษได้ดีเป็นภาษาที่สอง 91.58 เปอร์เซนต์จากกลุ่มตัวอย่างทั่วประเทศ 47,057 คน

อัญชลี น่วมเจริญ, จินตนา สุขมาก และ จำเริญ มินะนันท์ (2526) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลใช้กันแพร่หลายทั่วโลก เป็นกุญแจแห่งคลังความรู้และเป็นสื่อสำคัญในการติดต่อกับต่างประเทศ ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เช่น การซื้อ-ขายสินค้าจะมีหลากหลายภาษาอังกฤษกำกับอยู่ด้วย ภาษาอังกฤษช่วยให้มีพื้นฐานในการศึกษาต่อและช่วยในการศึกษาวิชาอื่น ๆ ทุกวันนี้ตำราวิชาการทั้งหลายที่มีคุณค่านั้น ส่วนใหญ่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ ผู้รู้ภาษาอังกฤษย่อมได้เปรียบในการศึกษาค้นคว้า เช่นเดียวกับ อรพิน พจนานนท์ (2537) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษไว้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่สามารถใช้ได้กับคนเกือบทุกชนชาติ ภาษาอังกฤษเป็นบันไดสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการ การแลกเปลี่ยนความรู้หรือวิทยาการใด ๆ ย่อมต้องอาศัยภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ล้นค้ำจากต่างประเทศของทุกประเทศ คำแนะนำในการใช้สินค้าต่าง ๆ จะมีภาษาอังกฤษควบคู่อยู่กับภาษาอื่นเสมอ ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือไปสู่ตลาดแรงงานในต่างประเทศ คนไทยที่ต้องการไปทำงานในต่างประเทศ จะต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษพอที่จะสื่อสารได้

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าว ประเทศไทยเองก็ได้ให้ความสำคัญกับการสอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากการที่กระทรวงศึกษาธิการได้จัดให้มีการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเป็นต้นไป โดยกำหนดให้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ แต่ผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังไม่เป็นที่น่าพอใจเท่าใดนัก จากที่กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพการศึกษา ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จบหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในปีการศึกษา 2526 เป็นปีแรก ผลการตรวจสอบพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำในทุกสมรรถภาพคือ ฟัง พูด อ่านและเขียนวิชาภาษาอังกฤษ (ลัดดา เบญจจรัสวงศ์, 2528) ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรดังกล่าว ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น ปัญหา

ด้านครูผู้สอน วงการศึกษาไทยยังขาดครูผู้ได้รับการฝึกฝนในด้านการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอีกเป็นจำนวนมาก ทำให้เด็กได้รับการปูพื้นฐานทางภาษาอังกฤษไม่ดีเท่าใดนัก ปัญหาด้านตัวนักเรียนและสิ่งแวดล้อมรอบตัวนักเรียน นักเรียนไทยมีโอกาสดูฟังภาษาอังกฤษเฉพาะในช่วงเรียนเท่านั้น ใช้เวลาเพียงวันละ 1 ชั่วโมงเป็นอย่างมาก ถ้าห้องเรียนใดที่มีนักเรียนเป็นจำนวนมากแล้ว นักเรียนบางคนที่ไม่ค่อยสนใจ อาจไม่เคยได้พูดภาษาอังกฤษเลยสักประโยค เดียวก็เป็นได้ เมื่อนักเรียนออกจากห้องเรียนไป ก็พูดแต่ภาษาไทยตลอด จึงทำให้เด็กไทยมีโอกาสดูฟังน้อย เพราะไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ใช้ภาษาอังกฤษ (ดวงเดือน แสงชัย, 2533) แต่เนื่องจากความสำคัญของภาษาอังกฤษดังที่กล่าวมา ประเทศไทยจึงจำเป็นต้องพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นต่อไป

นอกจากนั้นในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) ได้เน้นการพัฒนาคุณภาพของคนเป็นถึงสำคัญ โดยมุ่งพัฒนาคนไทยให้มีความรู้ความสามารถและทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิตในยุคโลกาภิวัตน์ มุ่งเน้นให้มีการปรับโครงสร้างของหลักสูตร ด้านทักษะพื้นฐานที่จำเป็น ได้แก่ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ คอมพิวเตอร์ ภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ เปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสดูเรียนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และปรับปรุงให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องตลอดแนวจนถึงระดับมัธยมศึกษา พัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถติดต่อสื่อสารได้ โดยสามารถรับและส่งสาร มีความเข้าใจสารสนเทศต่างๆ ได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ ผู้พลก็จะเลือกสรรสารสนเทศมาก่อให้เกิดประโยชน์แก่การพัฒนาความรู้ ความคิดของตนในบริบทโลกได้ อันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศในที่สุด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539)

เพื่อเป็นการสนองต่อนโยบายดังกล่าว ในปีการศึกษา 2539 กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้ประกาศให้หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาพุทธศักราช 2539 ขึ้น เพื่อเป็นการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่หนึ่ง ที่จะให้เรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และเริ่มเรียนในภาคปลายของปีการศึกษา 2539 จากนโยบายดังกล่าว มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้แสดงความคิดเห็นทั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับการที่จะให้มีการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้ที่ไม่เห็นด้วยได้ให้เหตุผลว่า เด็กจะเรียนภาษาอังกฤษได้ดีเมื่อตอนยังเล็กอยู่เพราะเด็กเรียนรู้ได้ง่าย ถูกต้อง ลื่นไม่แข็ง สิ่งรบกวนจากภาษาเดิมของตนเองยังมีน้อยและเด็กไม่มีความกระดากอายถึงแม้จะพูดผิด ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยได้ให้เหตุผลว่า การสอนภาษาอังกฤษให้กับเด็กตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะเป็นการลงทุนโดยไม่คุ้มค่าอันเนื่องมาจาก ประเทศไทยยังขาดครูที่มี

ความรู้ความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษอยู่เป็นจำนวนมาก และเด็กส่วนมากไม่ได้ใช้ประโยชน์จากการเรียนภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ทำให้การเรียนไม่มีประโยชน์ต่อตัวผู้เรียน เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ยังไม่เก่งภาษาไทย จึงไม่ควรสอนภาษาพร้อมกันสองภาษาในขณะที่เด็กยังไม่เก่งภาษาใดเลย นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญหลายท่านลงความเห็นว่ามันน่าจะเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หรือให้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก็จะสามารถเรียนได้ดีเท่า ๆ กัน แต่เด็กระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรียนได้ดีกว่าเพราะมีความพร้อมมากกว่า ในอดีตโรงเรียนรัฐบาลจึงให้เด็กเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ขึ้นไป โรงเรียนเอกชนเท่านั้นที่ให้เด็กเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล และจากผลการทดลองระยะยาวเป็นเวลาถึง 10 ปี ในอังกฤษและเวลส์ พบว่าเด็กที่เริ่มเรียนภาษาฝรั่งเศส เมื่ออายุ 8 ปี และ 11 ปี มีความสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกัน แต่ถ้าให้เวลาเรียนเท่ากันแล้ว เด็กที่มีอายุมากประสบผลสำเร็จมากกว่าเด็กที่มีอายุน้อย (ประพาส พุทธิประภา, 2539)

ประเด็นสำคัญของผู้ที่คัดค้านการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นั้น อยู่ที่ความไม่พร้อมของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากกระทรวงศึกษาธิการยังขาดครูภาษาอังกฤษอยู่อีกเป็นจำนวนมาก ดังผลการวิจัยของ ลุทธิรัตน์ รุจิเกียรติกำจร และ อรุณ พจนานนท์ (2533) ซึ่งได้ศึกษานโยบายการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ : กรณีศึกษาในขอนแก่นและกาฬสินธุ์ พบว่า ปัญหาในด้านตัวครูผู้สอน ครูผู้สอนส่วนมากไม่มีคุณสมบัติและคุณสมบัติพอที่จะสอนภาษาอังกฤษได้ดี มีครูเพียง 14.7 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่จบปริญญาตรีวิชาเอกภาษาอังกฤษ นอกจากนั้นจบสาขาวิชาอื่นที่ต้องสอนภาษาอังกฤษเพราะความจำเป็นบังคับ และที่สำคัญยิ่งก็คือ ครูเกินกว่า 90 เปอร์เซ็นต์ ไม่มีโอกาสได้รับการอบรม ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเลยแม้แต่ครั้งเดียว จึงทำให้คุณภาพของครูผู้สอนภาษาอังกฤษยังไม่มีดีพอ และเมื่อเริ่มต้นสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก็ต้องขยายระดับเรื่อยไป ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จนกระทั่งถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งจำเป็นที่จะต้องให้ครูที่มีความรู้ความสามารถ ในการสอนภาษาอังกฤษอีกเป็นจำนวนมาก มิฉะนั้นเด็กอาจจะได้รับการสอนอย่างผิดๆ ถูก ๆ แทนที่จะเป็นผลดีต่อการเรียนของเด็กก็อาจจะเป็นผลเสีย อันเนื่องมาจากความเข้าใจผิดในการใช้ภาษา นอกจากความพร้อมด้านบุคลากรแล้ว ความพร้อมในด้านอื่นก็เป็นสิ่งสำคัญ ที่จะส่งผลให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ประสบผลสำเร็จ ได้แก่ ความพร้อมด้านงบประมาณ ด้านอาคารสถานที่ด้านวัสดุอุปกรณ์ แต่โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการโดยส่วน

มากยังไม่มีความพร้อมในด้านต่าง ๆ เหล่านี้เท่าใดนัก เพราะฉะนั้นจึงมีนักการศึกษาหลายท่าน แสดงความคิดเห็นว่าหากยังไม่มีความพร้อมก็ยังไม่ควรที่จะทำการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

นอกจากนี้ยังพบว่าปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ส่วนหนึ่งเกิดจาก หลักสูตร จากการสัมมนาในระดับชาติเรื่องหลักสูตรประถมศึกษาพบว่าหลักสูตรกำหนดจุดมุ่งหมาย ไว้กว้างเกินไปไม่กำหนดลงเป็แน่นอนว่า ในระดับประถมศึกษามุ่งอะไร เน้นทักษะอะไรก่อน และ จุดประสงค์ใน ป.02 ไม่เหมาะสมและสอดคล้องกับหลักสูตร (กรมวิชาการ, 2531) ปัญหาด้าน เนื้อหาพบว่า เนื้อหาไม่สอดคล้องกับชีวิตเด็กไทย คำศัพท์ยากเกินไปไม่เหมาะกับวุฒิภาวะของ เด็ก ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ (อารีรัตน์ น้ำเพชร, 2530) ปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า จำนวนนักเรียนในห้องมีมากเกินไป (สายสวาท เกตุชาติ, 2527) อุปกรณ์และสถานที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม (ชลดา แสง วัฒนะ, 2524) ทำให้ไม่มีความคล่องตัวในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูไม่ค่อยจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตรให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทางภาษา (สุพัฒน์ ลูกมุลสันต์, 2533) ในด้านความต้องการ ของครูผู้สอนพบว่า ครูมีความต้องการให้มีการปรับปรุงการสอนอยู่ในระดับมาก จึงส่วนใหญ่ ต้องการให้มีการฝึกทักษะการฟัง การพูด และอยากได้คำแนะนำเกี่ยวกับการออกข้อสอบ (กานดา จรดล, 2529) ซึ่งความต้องการดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อีรพงษ์ แก่นจันทร์ (2525) ในเรื่องของความต้องการแบบทดสอบมาตรฐาน

ปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยส่วนรวมที่กล่าวมานั้น หลายปัญหาเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น จากรายงาน การประเมินความก้าวหน้า คุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2538 ของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ เมื่อเทียบกับเกณฑ์ขั้นต่ำของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ซึ่งตั้งเกณฑ์ขั้นต่ำ ในรายวิชาภาษาอังกฤษไว้ ร้อยละ 70 ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่นจากปีการศึกษา 2536-2538 เรียงตามลำดับ มีดังนี้ ร้อยละ 68.02 ร้อยละ 69.56 ร้อยละ 68.82 เมื่อพิจารณาแล้วจะ เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนพัฒนาขึ้นตามลำดับ แต่ยังต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำของ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (ประเสริฐ สุดจริง, 2539)

เมื่อกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศให้ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธ ศักราช 2539 และให้มีการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยเริ่มในปีการศึกษา

2539 จังหวัดขอนแก่น เป็นอีกจังหวัดหนึ่งที่ได้มีการสอนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ในปีการศึกษา 2539 ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนภาษาอังกฤษสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น จึงเห็นว่า ควรจะมีการศึกษาถึงสภาพความพร้อมของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดขอนแก่น ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 รวมทั้งศึกษาความต้องการของผู้บริหารโรงเรียนในการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวันประถมศึกษาปีที่ 1 นอกจากนี้ควรศึกษาปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษและความต้องการของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อจะได้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสภาพความพร้อมของโรงเรียน ความต้องการของผู้บริหาร ปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และความต้องการของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเป็นแนวทางในการช่วยเหลือและแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นอันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของชาติต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาความพร้อมของโรงเรียนประถมศึกษาและความพร้อมของครูผู้สอน ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1.2.2 เพื่อศึกษาปัญหาการสอนที่พบโดยครูผู้สอน จากการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น

1.2.3 เพื่อศึกษาความต้องการของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอน ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น

1.3 ขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะความพร้อม ปัญหาและความต้องการของการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่นในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 เท่านั้น

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.4.1 ความพร้อม หมายถึง

(1).ความพร้อมของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น ในด้าน บุคลากร อาคารสถานที่ สื่อการสอนและวัสดุอุปกรณ์ ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

(2).ความพร้อมของครูผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น

1.4.2 ปัญหา หมายถึง ปัญหาที่พบโดยครูผู้สอนจากการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น ในด้าน หลักสูตร เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน (การเตรียมการสอน สื่อการสอน การวัดผลและประเมินผล)

1.4.3 ความต้องการ หมายถึง

(1). ความต้องการของผู้บริหารในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น ในด้าน บุคลากร อาคารสถานที่ สื่อการสอนและวัสดุอุปกรณ์

(2).ความต้องการของครูผู้สอนในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น ในด้าน หลักสูตร เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน (การเตรียมการสอน สื่อการสอน การวัดผลและประเมินผล)

1.4.4 ผู้บริหารโรงเรียนหมายถึง ผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่ หรือผู้ที่ทำหน้าที่ในตำแหน่งดังกล่าว ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540

1.4.5 ครูผู้สอนหมายถึง ครูผู้สอนที่ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ปฏิบัติการสอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540

1.4.6 นักเรียนหมายถึง นักเรียนชาย-หญิงในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540

1.4.7 หลักสูตรหมายถึง หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ได้ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพความพร้อม ปัญหาและความต้องการของการสอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น

1.5.2 เป็นแนวทางสำหรับนักการศึกษา ครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา ในการเตรียมความพร้อมของโรงเรียนสำหรับการสอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาของการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1.5.3 เป็นแนวทางในการช่วยเหลือครูผู้สอนให้ตรงกับความต้องการในการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1